

Lần trước nhìn chị hong tóc bên bờ suối, tôi cũng buột miệng khen chị. Lần đó, chị bảo tôi giỏi nịnh. Nhưng lần này chị chẳng nói gì. Chị nhìn tôi bằng ánh mắt biết ơn lặng lẽ rồi ngược lên bầu trời xanh thăm thăm, chị mỉm cười và khe khẽ hát:

*Tôi là cánh hoa mỏng manh vì người mà tươi thắm
Cũng vì người mà tàn héo
Xin người hãy đến trên đôi chân mùa xuân ấm áp
Chớ để gió đông lên về thổi tắt ước mơ tôi.*

Lần đầu tiên tôi nghe chị Ngà hát. Tiếng hát chị ngọt ngào, tươi tắn, hân lòng chị đang vui vẻ lắm. Mà sao, tôi vẫn nghe đâu đây tiếng vỗ cánh ngập ngừng của số phận. Chị gửi gắm tâm sự cho ai sao đằng sau niềm mong chờ hạnh phúc kia vẫn thấp thoáng nỗi âu lo khắc khoải:

*Người hãy nâng đỡ trái tim tôi
Trên những ngón tay dịu dàng của người
Chớ hát hủi cũng đừng dập vùi
Nhược bằng hoa lá rụng
Có còn gì xuân tươi.*

Tôi thần thờ nhìn xuống dòng nước biếc và nghe lòng thất lại. Tôi nhủ thầm với cộng phao điên điên đang bập bênh rằng nếu bản tình ca mượt mà kia chị Ngà hát dành cho tôi, sẽ không bao giờ tôi làm chị buồn lòng. Sẽ không bao giờ, đúng thế. Tôi chỉ sợ chị hát hủi tôi. Còn tôi, ngay cả trong ý nghĩ, cũng chẳng khi nào quay lưng lại với chị. Tôi chỉ sợ những ngón tay của tôi sẽ không được dịu dàng như những mong mỏi trong lời chị hát.

- Trường nè! - Chị Ngà đột ngột quay sang tôi.

- Gì hở chị?

- Đố tú tài xong, chị sẽ thi vào trường sư phạm! – Đôi mắt chị Ngà long lanh – Khi nào học xong, chị sẽ xin về dạy trường huyện. Chị sẽ ở đây với Trường, Trường có thích không?